

flanko de la ĉambro estis peza ligna pordo.

“Ĉu vi supozas, ke ili atakos nin, se ni transiros la ĉambron?” diris Ron.

“Verŝajne,” diris Hari. “ili ne aspektas tre ferocaj, sed se ĉiuj falatakus samtempe... nu, ni ne povas alie... mi kuros transen.”

Li profunde enspiris, kovris sian vizaĝon per siaj brakoj, kaj ekkuris trans la ĉambro. Li anticipis je ajna sekundo la senton de pikaj bekoj kaj ungoj ŝirantaj lin, sed nenio okazis. Li atingis la pordon senvunde. Li tiris la anson, sed ĝi estis ŝlosita.

La aliaj sekvis lin. Ili tiris kaj puŝis la pordon, sed ĝi tute ne moviĝis, eĉ kiam Hermiona provis sian Alohomora-sorĉon.

“Kaj nun?” diris Ron.

“Tiu birdoj... ili certe ne estas simple ornamaj,” diris Hermiona.

Ili rigardis la birdojn supreniglisantajn super ili, glimbrilantajn — *glimbrilantajn*?

“Ili ne estas birdoj!” Hari diris subite. “Ili estas ŝlosiloj! Ŝlosiloj kun flugiloj — rigardu atente. Do tio signifas...” li rigardis ĉirkaŭ la ĉambro dum la aliaj streĉrigardis supren al la aro da ŝlosiloj. “...jes — rigardu! Jen balailoj! Ni devas kapti la ŝlosilon por la pordo!”

”Sed estas *centoj* da ili!”

Ron ekzamenis la seruron en la pordo.

“Ni serĉas grandan eksmodan ŝlosilon — probable de arĝento. Kiel la anso.”

Ĉiu el ili kaptis balailon kaj saltis en la aeron, glisante mezen de la nebulo de ŝlosiloj. Ili svingis la brakojn kaj ekkroĉis la aeron, sed la sorĉitaj ŝlosiloj sagis kaj plonĝis tiel rapide, ke preskaŭ ne eblis kapti iun.

Tamen taŭgis tio, ke Hari estis la plej juna serĉisto de la jarcento. Li havis talenton por ekvidi tion, kion aliaj ne rimarkis. Post minuto sinuante inter la kirlaĵo de diverskoloraj plumoj, li rimarkis grandan arĝentan ŝlosilon, kiu havis ĉifitan flugilon, kvazaŭ oni jam kaptis ĝin kaj perfortis ĝin en la ŝlosiltruon.

“Jen ĝi!” li vokis al la aliaj. “Tiu granda — tie — ne, tie — kun helbluaj flugiloj — la plumoj estas tute ĉifitaj ĉe la flanko.”

Ron impetis en la direkto kie Hari indikis, batis sin kontraŭ la plafono, kaj preskaŭ falis de sia balailo.

“Ni devas ĉirkaŭi ĝin!” Hari vokis, neniam tirante siajn okulojn for de la ŝlosilo kun difektita flugilo. “Ron, venu al ĝi de supre — Hermiona, restu sube kaj baru al ĝi plonĝon — kaj mi provos kapti ĝin. Bone, Eku!”

Ron plonĝis, Hermiona raketis supren, la ŝlosilo evitis ambaŭ kaj Hari impetis sekvante; ĝi rapidis kontraŭ muro, Hari klinis antaŭen, kaj kun aĉa krako blokis ĝin kontraŭ la ŝtonoj per unu mano. La huraoj de Ron kaj